

Folketingets Social- Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 2549

Doknr.
572767

Dato
18-05-2018

Folketingets Social- Indenrigs- og Børneudvalg har d. 26. april 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 434 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra udvalget.

Spørgsmål nr. 434:

"Vil ministeren kommentere materialet omdelt som bilag 220 og 231 (SOU alm. del) fra Diabetesforeningen ifm. deres foretræde for udvalget den 26. april 2018 om udfordringer med hjælpemidler på diabetesområdet. Ministeren bedes særligt forholde sig konkret til hver enkelt af de løsninger, som Diabetesforeningen foreslår i bilag 231 om 1) Inddragelse af brugerne, 2) Fokus på hjælpemidlernes mange funktioner, 3) At kommunerne er opmærksomme på regler om afgørelser og klagervejledninger, og vil ministeren desuden redegøre for, hvilke overvejelser hun gør sig ift. at tage initiativ til at foretage de præciseringer af lovgivningen, som foreslås under hvert enkelt punkt?"

Svar:

Kommunen yder efter hjælpemiddelreglerne støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Kommunen kan bestemme, at hjælpemidlet skal leveres af en bestemt leverandør, hvilket i så fald sker i henhold til udbudsreglerne. Kommunen kan også uden udbud i stedet foretage prisindhentninger, hvorved borgeren selv bestiller og får leveret et hjælpemiddel direkte af en leverandør, som kommunen har indgået en aftale med om priser på hjælpemidler.

I forbindelse med kommunens indgåelse af leverandøraftaler inddrages repræsentanter for brugerne ved udarbejdelse af kravspecifikationerne. Reglen om brugerrepræsentation har til formål at inddrage brugernes viden og erfaring om produkterne, og den service, der bør knytte sig dertil, og den er i øvrigt ikke begrænset til en bestemt indkøbsmetode. Brugerrepræsentanterne inddrages således uanset, om kommunen anvender udbud eller prisindhentning.

Hjælpemidler dækker desuden over et meget bredt spektrum af produkter, som benyttes af vidt forskellige brugergrupper. Derfor kan det ikke generelt siges, hvilke forhold der bør specificeres i de krav, der danner grundlag for leverandøraftalerne.

Derimod gælder generelt, at kommunerne ved tildeling af et nyt hjælpemiddel, som har nye eller ændrede funktioner i forhold til det oprindeligt tildelte hjælpemiddel, skal foretage en konkret og individuel vurdering af, om det nye hjælpemiddel er det bedst egnede og billigste i forhold til den berørte borgers hjælpebehov.

Det er i den forbindelse i overensstemmelse med lovgivningen for kommuner at foretage massekonverteringer af et hjælpemiddel uden først at lægge en konkret og individuel vurdering i det enkelte tilfælde til grund, når det massekonverterede hjælpemiddel ikke har ændrede eller nye funktioner i forhold til det hjælpemiddel, som borgeren oprindeligt har fået bevilget.

Det skal understreges, at det altid vil bero på en konkret bedømmelse baseret på nøje produktkendskab, hvorvidt det nye hjælpemiddel har de samme funktioner som det hjælpemiddel, som en kommune tidligere har tildelt en borger.

Såfremt en borger mener at have et særligt begrundet behov for et andet hjælpemiddel, er kommunen forpligtet til at foretage en konkret og individuel vurdering af borgersens hjælpebehov og træffe en ny afgørelse, og herunder vurdere om produktkonverteringen også skal gælde for den pågældende borger. Kommunens nye afgørelse kan, hvis borgeren er utilfreds med den, påklages til Ankestyrelsen.

Fremgangsmåden ved bevilling af nye hjælpemidler som følge af leverandørskift er desuden beskrevet i et hyrdebrev til kommunerne fra 2012 – og genudsendt som orientering til kommunerne i 2017. Fremgangsmåden er endvidere allerede tydeliggjort i vejledning nr. 10324 af 14. december 2017 om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder under punkt 37 og 39.

Jeg går naturligvis ud fra, at kommunerne i deres administration af området lever op til deres ansvar for at sikre, at den enkelte borger altid får tildelt det bedst egnede og billigste hjælpemiddel på baggrund af et nøje produktkendskab, samt at reglen om brugerrepræsentation efterleves i kommunerne uanset indkøbsmetode. Derfor vurderer jeg ikke, at der er behov for præciseringer i lovgivningen på dette område.

Med venlig hilsen
Mai Mercado